

med at have Arvesæsteiendom som fuldstændig Eiendom — naturligviis under Hensyn til den mindre Kjøbesum, han har givet for Eiendommen, fordi enteel af Vederlaget for samme indeholdes i den deri radicerede Capital. Hvad der i andre Lande finder Sted under Navn af „Erbpacht“, er noget ganske Andet. Det er forbundet med Indskrænkninger med Hensyn til Eiendommens Afhændelse, det er forbundet med Hjemfaldsret til den, der forhen havde været Eier, naar Familien uddør. Men det gælder ikke om Arvesæste, som det er i alle de Arvesæstebreve, der ere udstedte i den senere Tid; disse give fuldkommen Ret til at sælge og pantsætte. En Grund, som maaskee har givet noget mindre Lyft til at være Arvesæster, er, at man har vedligeholdt det aldeles upassende Begreb om Herlighedbarter. Den, der har Arvesæsteafgiften, har ingen Herlighed, undtagen han særdeles har forbeholdt sig visse Rettigheder, f. Ex. Jagtret, og det gaaer jo den kongelige Resolution af 1846 ud paa, at det ingenlunde ved Afhændelsen af det Bøndergods, der hører til Jideicommisser, er fornødent, at Jagtretten eller andre deslige Rettigheder skal forbeholdes. Som jeg forhen har berørt, veed jeg ikke, at der er Noget, hvori Arvesæsterens Stilling med Hensyn til hans Eiendom bliver uheldigere end dens, der har fuldkommen Eiendom, undtagen at han ikke har Udstykningsfrihed. Men det forholder sig ogsaa ganske rigtigt, som den ærede Taler bemærkede, at man kan ved Contracter accordere en vis Udstykningsfrihed, og det er mig ogsaa fuldkommen bekendt, at det i adskillige Fæstebreve saaledes er betinget. Saavidt jeg erindrer, er det just ikke Tilfældet med Arvesæstebrevene paa Grevskabet Knuthenborg; men i adskillige af dem, der ere udstedte paa Grevskabet Christiansø, er det Tilfældet. Imidlertid vil neppe Nogen, der overlader en Eiendom til Arvesæste, indrømme en aldeles ubetinget Udstykningsfrihed eller al den Udstykningsfrihed, som almindelige Love have givet eller maatte give; thi det kan ikke være ham ligegyldigt, at han istedetfor at have en Afgift hos een Person, skulde komme til at have den hos endeel forskellige Personer. Men jeg troer virkelig, at det i Henseende til det

almindelige Læs er meget ufsikkert, om Udstykningen ikke blev saa aldeles hyppig. Naar en æret Taler har bemærket, at Arvesæsteafgiften dog bliver et slemt Baand paa en Eiendom, naar man ikke er istand til at afløse den, saa er dette Noget, som jeg paa ingen Maade kan erkende. Det er vistnok bedre ingen Afgift at skulle svare, end at skulle svare en saadan; men, naar man, istedetfor at svare en aarlig Afgift af 20 Rbd. f. Ex., skulde udrede en Capital af 500 Rbd., saa vilde idetmindste de Allerfleste hellere paatage sig den aarlige Afgift af 20 Rbd. end at udrede 500 Rbd., og at der skulde begrundes en Ret til Udløsning ved Lovgivningen, saa at den ene Part skulde være nødt til at see sin Rettighed forandret til noget Andet end det, han har accorderet, og derved give Slip paa de Fordele, han under visse Omstændigheder kunde have af, at Rettigheden forblev i sin Stikkelse, det anseer jeg for aldeles uretfærdigt, og jeg finder Intet, der taler derved. Jeg troer, at den Tanke, som i de senere Aar har vist sig her i Landet, er fremkaldt ved de Foretagender, der have fundet Sted i nogle af de sydydske Stater, og som have været anbefalede af enkelte Forsattere; men Alt, hvad jeg har læst derom, har overbevist mig om, at det Alt er lutter falske Forestillinger, der ligge til Grund herfor. Det kan ikke være af nogen særdeles Vigtighed for en Eier, som iøvrigt kunde tilveiebringe en Capital til at afløse Afgiften, at have denne Ret; thi hans Capital kan han paa anden Maade anvende, enten til at forbedre sin Eiendom eller til at kjøbe en anden Eiendom til, eller til at udlåne eller til at kjøbe rentebærende Effecter, og det er ganske vist, at han meget lettere kan sælge sin Eiendom igjen, naar endeel af det Vederlag, han skal have for samme, bestaaer i en radiceret Capital, end naar den skal udredes, og det er vist, at man meget lettere er udsat for at miste sin Eiendom paa Grund af den Capital, der staaer i samme, end paa Grund af Arvesæsteafgiften; thi naar der staaer en Capital i samme, saa skal man gjøre Udvei for at udrede den, naar Creditor opsiges den, og det kan skee paa Tider, hvor det er vanskeligt at faae Capitaler; vi have her i